

gaar hen. Man hører hver Dag, og den højtærede Minister gentager det hver Dag her i denne Sal: „Hjælp til Selvhjælp er mit Princip, det, jeg arbejder efter.“ Jeg vil spørge Ministeren: Hvorfor maa de Mennesker, som er lidt bedre stillede, ikke være med til at bære Byrden for dem, der er daarligst stillede i Samfundet? Hvorfor maa de ikke være med til at bære noget af det Læs? Hvorfor skal de kastes ud af Sygekasserne, saa at de allerfattigste stilles for sig selv? Jeg forstod det bedre, hvis den højtærede Minister samtidig sagde: Det er min Tro, at det er til Skade for Sygekasserne, at de Medlemmer, som nyder mindre, gaar ud af Sygekasserne, men derfor stiller jeg ogsaa Forslag her om at forhøje Statstilskuddet, saa at man alligevel kan holde Kontingentet nede. Men det gør Staten ikke. Nej, der skal gives det samme, som der er blevet givet tidligere, og Følgen bliver, at Kasserne kommer til at stagnere. Dette skal nok vise sig, naar man faar hældt de Medlemmer ud, som nu har en nogenlunde god Fortjeneste, og som har Raad til at leve som Mennesker. Der er ikke Tale om at kunne leve flot, fordi man her i København har 2,200—2,400 Kr. om Aaret, det er ikke mere end til knapt at leve for som Menneske. De paagældende faar en ordentlig Føde og bor ordentligt, men der er ikke Raad til at bruge Penge til et eller andet unødvendigt. Og det skal ogsaa nok vise sig, at Tilgangen til Sygekasserne vil komme til at staa stille, hvis det her foreslaaede vedtages, ligesom at man da snart vilde komme til at sætte Kontingentet op, og saa vil det gaa modsat af den Vej, som de Herrer, der taler fra den anden Side, mener, nemlig at det skulde gavne Kasserne.

Det, jeg vil hævde, er, at Sygekasserne vil komme til at stagnere ved det foreslaaedes Vedtagelse, og dette vil ogsaa have den Betydning, at en stor Del af vore Fagsygekasser vil blive slaaede i Stykker. En Sygekasse som Typografernes vil være nødt til at gaa ud af de statsanerkendte Sygekasser, og det er dog vel ikke Meningen. Det har altid været min Opgave at samle, ikke at sprede. Man maa ogsaa erindre, at naar der slutes Løntariffer, kræves det i alt Fald indenfor det Fag, jeg tilhører, at vedkommende skal være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, men det kommer man bort fra, naar de, som arbejder i det Fag, ikke kan være Medlemmer af en stats-

anerkendt Sygekasse. Det har ogsaa været Sygekassernes Opgave ikke alene at holde Kontingentet nede, men ogsaa at skaffe Medlemmerne saa mange Goder som muligt og derved trække flere og flere ind i Kassen. Her i København, hvor jeg har det bedste Kendskab til Sygekasserne, har man anskaffet Specialister i en Masse Kasser. Tidligere var det kun de rige, der kunde blive behandlet af Specialister, og en saadan Behandling har sin overordentlig store Betydning for Mennesker; jeg kan selv tale med derom. For nogle Aar tilbage fik jeg en Halslidelse, og jeg gik saa hos min Sygekasselæge et halvt Aars Tid, men Halsen blev værre. Vi fik saa en Specialist indenfor Sygekassen, ham henvendte jeg mig til, og saa blev jeg helbredet i Løbet af et Par Maaneder. Det er ganske naturligt, at en Mand, som kaster sig over en enkelt Side af Menneskets Sygelighed, er mere Herre over den enkelte Sygdom end den, der tager alle Sygdomme med. Det har overordentlig stor Betydning at have Specialister, og jeg tror, det vilde gøre noget til, at man kunde komme bort fra alle de kroniske Sygdomme, som hænger Menneskene. Det er jo uhyggeligt at læse i Kommissionsberetningen om alle de Mennesker, der gaar omkring med kroniske Sygdomme, thi er der noget, der piner et Menneske, er det at gaa og være syg. Det kan endda gaa for de rige, som kan faa Pleje og Pasning, men for de fattige er det ikke nok med, at Sygdommen skal plage dem, men for dem kommer Fattigdommen til, og saa bliver Jorden ikke andet end et rent Helvede for dem. Derfor er det ogsaa, at mange, som lider af de kroniske Sygdomme, tager Livet af sig selv. Jeg siger derfor, at det er et Gode, der er ført ind paa Sygekassernes Omraade, at den fattige kan faa en lige saa god Behandling som den rige. Og det skulde jo ogsaa være Maalet. Det er i alt Fald det Maal, vi Socialdemokrater sætter, at alle, naar Sygdom rammer dem, skal have Læge, skal helbredes, saa at de kan blive raske og ikke blive til Byrde for Samfundet. Det er ogsaa Sygekassens Opgave at skaffe Folk Bade og Massage, noget, der har overordentlig stor Betydning for dem, der bliver ramte af Sygdomme.

Det er, som sagt, min Overbevisning, at hvis det Lovforslag, som ligger paa vort Bord, føres igennem, vil alle disse nu nævnte Goder forsvinde. Jeg kunde bedre forstaa, om det f. Eks. var Københavns Kommune, som havde sagt til Sygekas-